

Senyor de la vida

A l'entrada de la petita vila de Naïm es troben dues comitives. Una, presidida per la mort, porta al sepulcre el cadàver del fill únic d'una mare vídua. El seguici ve tot ell segellat pel dolor, des de l'íntim de la mare, fins al més o menys comercial de les plo-raneres.

L'altra comitiva envolta Jesucrist, aquell que dirà « Jo sóc la vida ». Polaritza en la seva persona la joia secreta de totes les petites o grans esperances. El seguici és fet tot ell de daler de viure.

El trovament té un punt de tràgic. S'afronten la vida i la mort. S'aturen les dues multituds i es fa un gran silenci. Potser només el trenquen els plors retinguts de la mare. ¿ Què succeirà ?

Molts malalts quedaren per guarir en temps de Jesucrist. Molts morts foren duts irremissiblement al sepulcre. Però ara l'Autor de la vida s'ha compadit dels plors d'una mare i, senzillament, amb una sola paraula: — « Alça't! » — encén en el cos mort una vida nova, i el retorna a la mare.

Si aquest miracle de Jesús no fos res més que un fet meravellós, no caldria cap altre comentari. Potser ni hauria estat transcrit en l'Evangeli, o no se'ns llegiria anualment en la missa d'aquest diumenge. Ens cal penetrar en l'esplendor del fet i veure-hi el que realment hi ha: una lliçó muda però substancial, una síntesi del mateix Jesucrist i de la seva obra, la raó de la seva presència a la terra.

L'Església, mare de tots, plora i prega pels seus fills. En les reunions de pregària dels cristians — l'Església som tu i jo — els absents hi són més presents que no ho pensen.

No és que els precis i les llàgrimes tornin la vida als morts, però mouen el cor de Déu. I Jesucrist, que ha vençut la mort al Calvari constituïnt-se per sempre Senyor de la Vida, toca amb els sagraments els homes morts a la gràcia i els retorna a la mare, al seguici dels vivents. És aquell « Alça't » del Baptisme; de la Penitència que, repetint-se continuament, incorpora a la família cristiana multituds regenerades.

Pensem com poden ser fecunds els nostres precis i les nostres llàgrimes pels germans que, conscients o no, pretenen viure. La Mare els necessita. Nosaltres podem tocar el cor de Déu. Per qui pregarem sinó per ells? — J. CAMPS

« Ecclesia » en su número mil

Nos llega, en edición especial, el ejemplar número mil de « Ecclesia », órgano de la Dirección Central de la Acción Católica Española. Sus citas han honrado frecuentemente nuestras páginas, y es lógico que consideremos la efemérides como algo nuestro.

Veinte años de aparición ininterumpida y una actitud inquebrantablemente rectilínea, han convertido a esta publicación oficial de la Jerarquía en una pieza importante de nuestro catolicismo « Ecclesia », en su número jubilar, se examina a sí misma y se reconoce satisfecha de la labor realizada. Cuarenta volúmenes con treinta y dos mil páginas de letra impresa, son el resultado material de la labor realizada. Pero lo más importante, aunque imposible de reducir a cifras es la calidad y la constancia de su labor informativa, entendida ésta siempre como un apostolado destinado a aclarar ideas, unir espíritus y estimular a la acción. La constante independencia de criterio — que no es oposición — de que siempre ha dado muestra « Ecclesia », posible gracias a la calidad de

sus redactores, al respaldo de la Jerarquía y a la exención de censura estatal, le ha merecido el más alto aprecio en nuestro país y en todos los círculos católicos del mundo.

Además de su propio historial y de la reseña de sus más importantes intervenciones, el número que comentamos publica unos importantes trabajos sobre los problemas actuales de la Iglesia en los distintos continentes, el Concilio Ecuménico, las Organizaciones Católicas Internacionales y la vida de la Iglesia vista desde el Vaticano. Cierra el número un exhaustivo índice de todos los documentos y discursos del Papa Juan XXIII.

Felicitemos a « Ecclesia » por la meta conseguida y le agradecemos el interesante contenido del número conmemorativo. Y aprovechamos la ocasión para recomendar a nuestros lectores, en especial a los que se consideran deficientemente informados sobre la vida católica nacional, la lectura constante y atenta de « Ecclesia ». En ella encontrará siempre información justa, veraz e independiente.

L'actualitat té un nom: Quiniela

Entre les innombrables definicions que s'han ideat del cinema, s'ha dit que és una fàbrica de somnis. Doncs bé, el mateix podria dir-se de les quinielles. Aquests papers, que enguany han augmentat en una nova columna, perquè en qüestions de joc hi ha massa perill d'estafa, també poden ésser i són moltes vegades, fàbriques de somnis. Somnis per apartar-se per uns moments dels mals de cap de la feina, per oblidar l'últim accident de moto, per evadir-se de les necessitats quotidianes.

De totes maneres, més que fàbriques de somnis, són fàbriques d'esperances; de petites i pobres esperances, La possibilitat, encara que llunyana, de poder aconseguir fàcilment i ràpida uns milions per comprar un cotxe, una casa, una vida materialment millor, afegida a la discussió amb l'aficionat rival de futbol, i a la febre del joc, fa que cada setmana el nombre d'hores dedicades a la confecció de quinielles sigui extraordinari. Si tot el temps, tot l'estudi, tots els diners i totes les societats dedicats a les quinielles poguessin orientar-se a resoldre algunes necessitats més importants, segurament que les millores introduïdes sorprendrien als mateixos consumidors actuals de quinielles.

E. S. C.